

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Alverso GmbH**, se sídlem Maienbuhlstr. 8c, 7677 Wembach, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. 3959992/21/3201-52522-805038, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2022, č. j. 22 Af 49/2021-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný nadepsaným rozhodnutím zamítl námitku žalobce proti nevyhovění žádosti o vrácení přeplatku, o němž byl žalobce zpraven vyrozuměním žalovaného ze dne 17. 9. 2021, č. j. 3531451/21/3201-52522-805038.

[2] Krajský soud žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Konstatoval, že podstatou žalobních námitek je skutečnost, že žalovaný měl žalobci přiznat úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 399.215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 ve výši 14 % + repo sazba stanovená ČNB, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a nikoliv pouze úrok ve výši 1 % + REPO sazba stanovená ČNB, který mu byl vyplacen.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že výše úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu vyplývá v projednávané věci ze zákona a není závislá na rozhodnutí správce daně. O výši úroku žalobce z částky zadržovaného nadměrného odpočtu za předmětné období totiž bylo rozhodnuto v řízení, jež bylo ukončeno rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2019, přičemž toto rozhodnutí obstálo v následném soudním přezkumu, když žaloba žalobce byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani následně v jiné věci vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, neboť závěry v něm vyslovené již nebylo možno na projednávanou věc aplikovat. Žalobce se sám připravil o možnost revize závěrů krajského soudu v rozsudku č. j. 22 Af 3/2020-32, když v důsledku jeho nečinnosti byla odmítnuta kasační stížnost, kterou proti tomuto rozsudku brojil.

[4] Za situace, kdy o výši úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu za leden 2014 z částky 399.215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 již bylo pravomocně rozhodnuto a následně toto rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu a zároveň nedošlo (a již nemůže dojít) k odklizení rozhodnutí o určení výše úroku žalobce, je třeba učinit závěr, že žalobci nevznikl přeplatek na jeho osobním účtu u správce daně, představující žalobcem požadovaný rozdíl mezi již přiznaným a vyplaceným úrokem ze zadržovaného odpočtu a mezi úrokem nárokovaným.

[5] Nelze přisvědčit ani námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že žádost o vrácení přeplatku lze podat opakovaně. Žalovaný se s těmito námitkami implicitně vypořádal, když uvedl, že o výši úroku, o níž již jednou bylo rozhodnuto, nelze rozhodovat novým rozhodnutím.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že mu za období od 1. 1. 2015 do 31. 5. 2015 a od 1. 6. 2015 do 22. 6. 2018 nebyl vyplacen úrok ve výši 14 % + repo sazba ČNB z částky daňového odpočtu ve výši 399.215 Kč namísto původně platebním výměrem ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2808424/18/3201-52522-805038, přiznaných úroků 1.735 Kč a platebním výměrem ze dne 15. 6. 2018, č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, přiznaných úroků ve výši 13.691 Kč.

[7] Na základě rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, je přitom správná výše úroku 14 % + repo sazba ČNB a v této výši měl být úrok stěžovateli automaticky připsán jeho osobní účet u správce daně. Žádost stěžovatele o vrácení tohoto přeplatku není možné chápat jako žádost o přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného o výši úroku ani jako rozporování rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32, jímž Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti těmto rozhodnutím.

[8] Rozhodnutí žalovaného týkající se výše úroku z daňového odpočtu ve věci sp. zn. 22 Af 3/2020 byly vydány v rozporu s platnou právní úpravou. V jejich záhlaví je uvedeno, že jsou vydány na základě § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a v poučení se uvádí, že se proti nim může příjemce odvolat, ačkoli uvedené ustanovení

pokračování

daňového řádu v odst. 5 stanoví, že daňový subjekt je oprávněn uplatnit námitku a proti rozhodnutí o této námitce se lze odvolat. Žalovaný postupoval chybně, když nesouhlas stěžovatele s výší úroku zpracoval jako odvolání, tj. předal ho k vyřízení Odvolacímu finančnímu ředitelství. Žalovaný měl namísto toho žalobce informovat, že proti jeho postupu je možno podat námitku, rozhodnout o ní, a umožnit případně žalobci podat odvolání proti rozhodnutí o námitce. Žalovaný se k této argumentaci ve svém rozhodnutí v posuzované věci vůbec nevyjadřuje, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[9] Žalobce dále uvedl, že úrok dle § 254a daňového řádu nepolehá libovůli správce daně, vzniká objektivně ze zákona, a není proto možné, aby správce daně v rámci své úvahy výši úroku jakkoli modifikoval. Rozhodnutí o jeho výši je tak pouze deklaratorní. Dle rozsudku NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43, včasné neuplatnění námitky nemá vliv na nárok na úrok, o jeho předpis lze žádat opakovaně a opakovaně podávat námitky. Pokud správce daně zvolil jiný postup, postupoval v rozporu s § 254a odst. 5 daňového řádu. Ani k možnosti opakovaného podávání námitky se žalovaný nevyjadřuje, i zde je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[10] Přepatek ve výši dle úroku v žalobcem požadované sazbě vyplývající z rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47 k datu 16. 7. 2021, kdy žalobce požádal o vrácení přeplatku, reálně existoval a skutečnost, že dle názoru správních orgánů i krajského soudu v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32, neexistoval v období, ke kterému se vztahovala původní žaloba, na tom nemůže nic změnit. Předchozí rozhodnutí o výši úroku nemohlo řešit stav osobního účtu stěžovatele do budoucna, a řešit tak otázku, zda bude či nebude existovat přepatek na dani v budoucnu, tedy k datu podání žádosti žalobce dne 16. 7. 2021.

[11] Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu, jelikož správci daně akceptují judikaturu NSS a úroky ve stěžovatelem požadované sazbě běžně přiznávají. Bylo by absurdní, aby o stejnou výši úroku byl ochuzen stěžovatel, který o něj požádal ještě před tím, než NSS rozhodl „precedenčně“ o jeho výši. Naopak byla přiznána tomu, kdo se o danou problematiku nijak nezajímal a využil až následné judikatury. Žalovaný měl posoudit skutkový a právní stav ke dni 16. 7. 2021, zohlednit rozsudek NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47 a úrok v nárokované výši předepsat na osobní účet žalobce a na jeho žádost jej stěžovateli poukázat.

[12] Stěžovatel se nad rámec argumentace vznesené již v žalobě neztotožnil se závěrem krajského soudu, že o výši úroku žalobce z částky zadržovaného nadměrného odpočtu již bylo rozhodnuto a na tomuto závěru nemůže ničeho změnit ani rozsudek NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47. Nárok na úrok z daňového odpočtu vzniká ze zákona, měl být automaticky předepsán na jeho účet u správce daně. Dle výkladu žalovaného a zřejmě i krajského soudu by již o pravomocně rozhodnuté věci nešlo znovu rozhodnout a na případné přezkoumání daňových rozhodnutí dle daňového řádu není právní nárok. Výklad stěžovatele o možnosti podání opakovaných námitek přitom svědčí možnosti se vyrovnat s aktuálním stavem v dané věci.

[13] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť nevypořádal námitku stěžovatele, že se žalovaný nevyjádřil k tomu, že jeho původní rozhodnutí týkající se úroku

z daňového odpočtu obsahují chybné poučení o opravném prostředku (namísto námitek uvádí možnost odvolání). Stěžovatel tak byl připraven o jeden stupeň rozhodování (napřed mělo být vydáno rozhodnutí o námitce, teprve poté mělo být rozhodováno o odvolání). Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání tak bylo nicotné. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkami o deklaratornosti původního rozhodnutí o výši úroků a možnosti opakovaného podání námítka ohledně předpisu úroků podle § 159 daňového řádu dle rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 234/2014. Nová námitka stěžovatele přitom obsahovala odkaz na nový rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 445/2019 o jiné výši úroku a dále argumenty týkající se nicotnosti původního rozhodnutí o odvolání. Bylo tedy možné podat později novou námitku, kde by pak z logiky věci měly být namítajícím uvedeny nové argumenty, které odůvodňují odlišnou výši přeplatku od původního názoru finančního orgánu. To stěžovatel učinil právě námitkou, jejíž zamítnutí je předmětem napadeného rozhodnutí.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že úrok dle § 254a daňového řádu jakož i úrok podle § 155 odst. 5 téhož zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2020) o který se stěžovateli jedná, vzniká ze zákona. Existuje-li zde však právně účinné rozhodnutí, kterým je jeho výše již deklarována (autoritativně určena), nelze tuto výši zpochybnit, aniž by bylo revidováno původní rozhodnutí o výši úroku. Prostředkem soudní ochrany proti takovému rozhodnutí byla žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, a nikoli žaloba zásahová. Stěžovatel takovou žalobu využil, byla však zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2021, č. j. 22 Af 3/2020-32. Bylo-li by možno právní účinky rozhodnutí o výši úroku eliminovat tím, že daňový subjekt podá žádost o vrácení přeplatku, v níž zpochybní věcnou správnost rozhodnutí o výši úroku, aniž by původní rozhodnutí muselo být zrušeno či změněno, pozbylo by rozhodnutí o výši úroku včetně prostředků k jeho přezkumu smyslu. Za totožné období nemohou vzniknout úroky obojího typu, přičemž stěžovatel se žádostí o vrácení přeplatku fakticky domáhal nahrazení úroku dle § 254a daňového řádu, o němž existuje právně účinné rozhodnutí o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, když požadoval vyplatit rozdíl částek definovaných těmito úroky.

[15] Poukaz na údajné chybné poučení o opravném prostředku v rozhodnutí o výši úroku je irelevantní, protože toto rozhodnutí obstálo jak v odvolacím tak soudním přezkumu a žádost o vrácení přeplatku ani námitka nepředstavují další opravné prostředky proti takovému rozhodnutí. Nelze proto žalovanému vytýkat, že tuto otázku v rozhodnutí o námitce v posuzované věci neřešil, resp. odkázal na právní účinky rozhodnutí o výši úroku a presumpci jeho správnosti. Totéž platí o možnosti opakovaného podávání námitek v situaci, kdy žalovaný svým rozhodnutím námitku vyřídil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

pokračování

Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda se stěžovatel mohl i přes existenci pravomocných rozhodnutí o přiznání úroků z roku 2018 (ve spojení s rozhodnutím o odvolání ze dne 14. 11. 2019) domoci dalších úroků z daňového odpočtu dle rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47 cestou nové žádosti o vrácení přeplatku.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve pro přehlednost konstatuje, že stěžovatel žádostí ze dne 29. 6. 2021 požádal s poukazem na cit. rozsudek č. j. 1 Afs 445/2019-47 o vrácení přeplatku – úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu, ve výši rozdílu mezi jím požadovaným úrokem ve výši 14 % + repo sazba ČNB a žalovaným již přiznaným úrokem ve výši 1 % + repo sazba ČNB za období ode dne 1. 1. 2015 do 31. 5. 2015 a ode dne 1. 6. 2015 do 22. 6. 2018, který mu podle jeho názoru vznikl na jeho účtu u správce daně. Žalovaný vyrozuměním ze dne 17. 9. 2021 žalobci sdělil, že tomuto požadavku stěžovatele nevyhovuje a následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce.

[20] Ohledně výše úroku z daňového odpočtu již žalovaný rozhodoval. Jednalo se o rozhodnutí ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2808424/18/3201-52522-805038, kterým přiznal stěžovateli za období od 1. 1. 2015 do 31. 5. 2015 úrok z daňového odpočtu z částky 399.215 Kč ve výši 1 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 1.735 Kč. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2807622/18/3201-52522-805038, přiznal stěžovateli za období od 3. 5. 2014 do 31. 12. 2014 úrok z daňového odpočtu z částky 399.215 Kč ve výši 14 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 37.342 Kč. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, přiznal stěžovateli za období od 1. 6. 2015 do 22. 6. 2018 úrok z daňového odpočtu z částky 399.215 Kč ve výši 1 % + repo sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 13.691 Kč.

[21] Odvolání stěžovatele proti těmto rozhodnutím zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600. Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32. Následná kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku krajského soudu byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 Afs 67/2020-38, neboť stěžovatel na výzvu neprokázal splnění požadavků stanovených v § 105 odst. 2 s. ř. s. Ústavní stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. III. ÚS 2748/20.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkou stěžovatele na chybné poučení o opravném prostředku v původních rozhodnutích týkajících se úroku z daňového odpočtu ani s argumentací stěžovatele

ohledně deklaratornosti těchto rozhodnutí a možnosti opakovaně podávat námitky ohledně předpisu úroků, kterou stěžovatel dovozuje z rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 234/2014. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[23] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost. Krajský soud totiž v bodu 19 svého rozsudku uvedl, že žalovaný se s námitkou o předchozím chybném procesním postupu správce daně s možností opakované žádosti o vrácení přeplatku vypořádal, když uvedl, že o výši úroku, o níž již jednou bylo rozhodnuto, nelze rozhodovat novým rozhodnutím. Z toho je zřejmé, že se krajský soud k uvedeným námitkám stěžovatele vyjádřil v rámci vypořádání se s argumentací stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, byť tak učinil velice stručně shrnujícím způsobem. Výtka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s otázkou možné nicotnosti shora uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání proti rozhodnutí žalovaného o výši úroku z daňového odpočtu, spočívající v tom, že žalovaný jakožto prvostupňový orgán nerozhodl o námitce, není opodstatněná, neboť ji stěžovatel v žalobě neuvedl a namítl ji až v kasační stížnosti.

[25] O výši úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu na DPH za období ode dne 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 (o nějž nyní stěžovatel cestou žádosti o vrácení přeplatku opětovně žádal) tak již bylo žalovaným rozhodnuto výše uvedenými rozhodnutími, přičemž tato rozhodnutí žalovaného byla následně potvrzena v odvolacím řízení Odvolacím finančním ředitelstvím i v přezkumném řízení soudním krajským soudem a stěžovatel nedosáhl zrušení či změny těchto rozhodnutí ani v řízení před Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem. Tato rozhodnutí žalovaného tudíž jsou pravomocná a nezměnitelná. Výše úroku ze zadržovaného odpočtu náležejícího stěžovateli za toto období tedy byla pravomocně stanovena. Závěry uvedené v (následně vydaném) rozsudku NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, na této skutečnosti nemohou nic změnit, neboť je s ohledem na nezměnitelnost výše uvedených rozhodnutí žalovaného o výši úroku ze zadržovaného odpočtu v uvedeném období nelze v posuzované věci žádným způsobem uplatnit. Stěžovateli tudíž ani nemohl vzniknout na základě tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu jím tvrzený přeplatek na osobním účtu ve výši rozdílu mezi jím požadovaným úrokem z daňového odpočtu ve výši 14 % + repo sazba ČNB a žalovaným přiznaným úrokem ve výši 1 % + repo sazba ČNB za období ode dne

pokračování

1. 1. 2015 do 22. 6. 2018. Není proto ani správný předpoklad stěžovatele, že ke dni 16. 7. 2021, kdy žádostí ze dne 29. 6. 2021 požádal o vrácení přeplatku – úroku ze zadržného nadměrného odpočtu, reálně existoval přeplatek vyplývající ze sazby úroku uvedené v rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47.

[26] Zákonnost rozhodnutí žalovaného přezkoumaných Odvolacím finančním ředitelstvím a rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 3/2020 nelze již žádným opravným prostředkem napadnout. Nemůže proto být úspěšná argumentace stěžovatele, že tato rozhodnutí byla vydána v rozporu s platnou právní úpravou, založená na tom, že obsahují nesprávné poučení o opravném prostředku a nesprávném postupu žalovaného spočívajícího v tom, že nesouhlas stěžovatele s výší úroku zpracoval jako odvolání a předal ho k vyřízení. Důvodná není ani námitka, že rozhodnutí žalovaného v posuzované věci je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný se k této argumentaci nevyjadřuje, neboť žalovaný k této argumentaci stěžovatele správně uvedl, že se jedná o polemiku s právně nezpochybnitelnými, resp. nenapadnutelnými závěry kompetentních orgánů. Také argumentace stěžovatele vznesená v této souvislosti nově v kasační stížnosti, v níž stěžovatel nadnesl otázku možné nicotnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a upozornil, že byl postupem žalovaného připraven o jeden stupeň rozhodování, nemůže mít úspěch, neboť toto rozhodnutí není možné v posuzované věci přezkoumávat. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že neshledává žádný zjevný důvod nicotnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství z 14. 11. 2019, neboť se jedná o rozhodnutí, který vydal k tomu věcně příslušný správní orgán, z dostupných podkladů nelze ani usuzovat, že by toto rozhodnutí trpělo vadami, které by jej činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými.

[27] Rovněž námitky stěžovatele, v nichž žalovanému vytýká nevyjádření se k možnosti opakovaného podávání námitek, postup v rozporu s 254a odst. 5 daňového řádu a poukazuje na skutečnost, že úrok dle § 254a daňového řádu vzniká objektivně ze zákona a rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu je deklaratorní, se týkají rozhodnutí žalovaného přezkoumaných krajským soudem ve věci sp. zn. 22 Af 3/2020, a nemohou proto mít v posuzované věci úspěch.

[28] Vzhledem k tomu, že o úroku z daňového odpočtu již bylo rozhodnuto v jiné věci, tato rozhodnutí již nelze žádným způsobem změnit a závěry ohledně výše úroku uvedené v rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2019-47 se v posuzované věci neuplatní, nelze stěžovateli přisvědčit ani v tom, že měl být úrok v jím požadované výši automaticky připsán na jeho osobní účet u správce daně. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že úrok z daňového odpočtu podle § 254a daňového řádu vzniká ze zákona. Pokud však bylo ohledně výše úroku vydáno rozhodnutí správního orgánu, nelze již výši přiznaného úroku libovolně měnit bez zrušení či změny tohoto rozhodnutí cestou některého z opravných či dozorčích prostředků k tomu kompetentním orgánem, jak se domnívá stěžovatel. Toto rozhodnutí je totiž právně závazné.

[29] Také námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, se týká přiznávání

úroků z daňového odpočtu. Tyto úroky žalovaný stěžovateli přiznal již dříve rozhodnutími, jejichž zákonnost nyní nelze zkoumat. Jak již bylo uvedeno výše, závěry rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2015-47, kterého se stěžovatel v této souvislosti zpětně dovolává, nemohou výši úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu již pravomocně přiznaného stěžovateli změnit. Ani tato námitka proto není důvodná.

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovateli na osobním daňovém účtu žádný přeplatek nevznikl. Poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43, a možnost podání námitek proti postupu správce daně při předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu a úroku z daňového odpočtu podle 254a téhož zákona na tomto závěru nic nemění ani jej nijak nevyvrací. V nyní posuzovaném případě totiž nešlo o jiný úkon správce daně, nýbrž výše úroku ze zadržování nadměrného odpočtu byla autoritativně určena shora opakovaně citovanými rozhodnutími žalovaného a Odvolacího finančního ředitelství.

[31] Závěrem Nejvyšší správní soud přitakává poukazu krajského soudu na to, že o aplikaci závěrů rozsudku NSS č. j. 1 Afs 445/2015-47 se připravil stěžovatel sám, když na výzvu soudu neodstranil nedostatek podmínek řízení o kasační stížnosti, v důsledku čehož musela být jeho kasační stížnost ve věci sp. zn. 8 Afs 68/2020 odmítnuta.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[33] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu